

R e F r é N

A Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégium diáklapja • 2015. november • I.évfolyam • 1.szám

Kedves olvasók!

Az ember azt hinné, hogy a november mélabús hangulatát párhuzamba vonhatja a szürke és lassú hétköznapokkal. De az események bizony rácáfolnak erre a ténymegállapításra...

Ahogy eddig a megszokott módon, idén is megszervezésre kerülnek a gólyabálok, de ezalól a Refi sem maradhatott ki, hiszen az idén a Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégium indította el a lavinát mellyel megkezdte a gólyabálok sorozatát...(részletek a következő oldalon)

Hogy a Diákság se maradjon ki, a mostanában igencsak aktuális egyenruhatémából, ezért tájékoztatunk az aktuális ötletekről, véleményekről... (részletek a következő oldalakon).

Krisztián X.A

Elmúlik, de visszajön...

Egy bizsergető érzés, ami jéghideg szellőként simul a testemhez...

érzem, ahogy tépni kezdi bőrömet, éles karmaival már megfosztotta szívemet a melegségtől.

De én tovább táncolok az esőben. Lábaim ösztön-szerűen tapsikolnak a vízzel elborított úton.

Kedves november... légy velem kíméletes, hisz esélytelenül állok hozzád képest e harcban. Csak szállani szeretnék veled messze, nagyon messze!

Kérlek, vigyél magaddal!

Mi...mi ez? Hol vagyok? Álmodok ez túl hihetetlen, hogy valós legyen. Körülöttem ezer őszi színben sóhajtozó fa, lábaim alatt elsenyvedt barna föld, és itt-ott még csillog pár zöld fűszál, amit a szél kegyetlenül rán-

gat. Hirtelen melankolikus állapotban találok magam, azon tűnődöm, hogy milyen csodálatos is a négy évszak váltakozása, a hónapok múlása, a percek elsuhanása... Minden olyan váratlanul történik.

Felidézem lelkem mélyén a forró, tüzes nyarat. Kutatok az emlékeim között, és kapkodok mohón a sok bevillanó kép után, amelyek egyre távolabb és távolabb sétálnak kinyújtott karomtól.

De visszapottyanok az őszbe. Novemberbe.

Krisztián X.A

!Viva REFico!

OKTÓBER... ERRŐL A HÓNAPRÓL MINDENKI TUDJA, HOGY ELKEZDŐDNEK AZ ÚJ GIMNAZIS-TÁK BEAVATÁSAI, A GÓLYABÁLOK ILYENKOR JÖN EL AZ IDEJE A BIZONYÍTÁSNAK, MIND A VÉGZŐSÖK, MIND PEDIG A IX.-ESEK RÉSZÉRŐL. IGENIS MINDENKI MEG AKARJA MUTATNI, HOGY ŐK IS KÉPESEK MINDENRE... TÁNCOLNAK, ÉNEKELNEK, SZERVEZNEK ÉS ÉJSZAKÁKAT BULIZNAK ÁT.

Legelsőként városunkban a BKG, a REFI gólyabálját láthattuk. Témájuk **Mexikó** volt, és azzal a reménnyel indult el az este, hogy talán megtaláljuk az a bátor párt, akik legyőzhetik a félelmetes Csupakabrárt.

A XII.-es évfolyam kitett magáért, Minden szervező komolyan vette, egytől egyig beváltak öltözve a Mexikói hagyományokhoz hívően.

De hogy a IX.-es évfolyamot ki ne felejtsem, ők is ügyesen szerepeltek: táncoltak, énekeltek és mindent megtettek hogy Mexikóba visszaállítsák a békét s a rendet. Az est végére gólyáinknak bizonyítaniuk kellett rátermettségüket különböző próbákkal, de a kitartó munka meghozta gyümölcsét és lássatok csodát a közönség ámul és bámul. Majd következett az eredményhirdetés... Hatalmas csend vette kezdetét, eljött a várva várt pillanat, a közönség egyszerre kiabálta kedvencének nevét, de már a döntés megszületett. **Simon Edina** és **Geréb Dávid** bejelentették a 2015-ös gólyabál nyerteseit akik majd képviselhetik iskolánkat a városi gólyabálon az **Szikszai Réka** és **Balázs László!!!** Gratulálunk nekik!

A gólyabál lejárta után 10-órai kezdettel a Jungelbe egy hatalmas buli volt!

Krisztián X.A

!Viva REFICO! A gólyák szemével

1. Csalódás vagy sikerélmény volt számokra a műsor?

Zsuzsi: Számomra sikerélmény volt a műsor, olyan volt mintha 10 percet tartott volna.

Lacika: A műsor nagyon jó volt. Teljes sikerélmény számomra.

2. Mennyire lett közeli kapcsolatot a tizenkettedikesekkel?

Zs: Hát először azt sem tudtam, hogy tudják a nevemet, aztán rengetegen jöttek és mondták, hogy nekem szurkoltak. Nagyon meglepődtem.

L: Sokkal jobban megismertem a tizenkettedikeseket, persze csak jó értelemben.

3. Izgultál-e a gólyabál előtt?

Zs: Valami különös módon nem izgultam, most sem értem miért.

L: Igen, "rohadtul" izgultam, de nem volt miért.

4. Mennyit próbáltatok a bál előtt?

Zs: Ahhoz képest nem próbáltunk olyan sokat, de azért amit csináltunk, azt rendesen csináltuk. Mindenki rendesen odatette magát, mert tudtuk, hogy borzalmas lenne, ha elrontanánk valamit.

L: Szerintem próbáltunk épp eleget. Minden nagyszünetben énekeltünk, táncoltunk. Éreztük, hogy jól kell csináljuk, mert ha valamit elrontottunk volna az nekünk is gáz lett volna, a tizenkettedikeseknek is és a sulinak is.

5. Melyik volt a kedvenc próbád?

Zs: A kedvenc próbám az volt, amikor a fiúk kellett szétüssék a pinyátát. Nagyon irigykedtem rájuk, kár, hogy nekünk nem volt ilyen próba.

L: A kedvenc próbám a pináta szétütés volt. Nagyon élveztem, hisz jót lehetett rajta mulatni. Csak azt a seprűnyelet sajnálom amit a játék hevében enyhén tönkretettem.

Noémi IX.

Egy főgolya élménybeszámolója

Már elég régen elhatároztam, hogy, főgolya akarok lenni. A testvérem sokat biztatott, mondván, ez egy olyan élmény, amit nem érdemes kihagyni, na meg amúgy is nagyon kíváncsi voltam, milyen lehet kipróbálni magam annyi ember előtt, a színpadon. De minden látszólagos magabiztosságom ellenére, eléggé aggodalmaskodó személyiségem van. Így hát már az első pillanattól fogva mindenért aggodalmaskodtam, ezzel saját magamat kergetve az örületbe. Mi lesz, hogyha nem választanak ki? Mi van, ha nem vagyok elég jó? Milyen legyen a jelmezem? Hogyan adják a pontokat? Egyáltalán, mit kell csinálni egy golyabálon? Minden idegességemet az a tény tetőzte, hogy nem lesznek párok. Ez a pont a válogató után és az eredményhirdetés előtt volt. Egy egész hétvégén át tomboltam: nem tetszett az ötlet.

De új hét kezdődött, és már én sem voltam annyira mérges, így hát mikor bejelentették, hogy főgolya leszek, őszintén örültem a dolognak. De csak ezután kezdődött az igazi felhajtás. A "nagy nap" egyre csak közeledett és még semmivel sem voltunk készen. A tánc nem ment túl jól az éneklés sem volt az igazi. A tizenkettedikesek sokat ordítottak, mi is sokat ordítottunk, néha még veszekedésekbe is torkollt a dolog. Mind tudtuk, hogy az egész csapatnak rengeteg dolga van, de az ember sokszor beleesik abba a hibába, hogy saját kis problémáját, mások sokkal jelentősebb gondjai elé helyezi. A feszültség érezhető volt a levegőben és napról napra erősebb lett, de ez nem azt jelenti, hogy iskolába menni szenvedés volt. Pár hét elteltével az osztályközösség jobban összekovácsolódott és minden gond ellenére a tizenkettedikesekkel is kezdett kialakulni egy baráti kapcsolat. Már nem volt minden olyan "idegen" és boldogan lehetett végigmenni a folyosón. Ha rámosolyogtál valakire az készségesen viszonzta fáradt vigyorodat.

Az otthoni készülődés is gördülékenyebben ment. Anyukám sokat dolgozott a ruhámmal, ami ki is fizetődött, mert nagyon szép lett és mire eljött a nap, amikor be kellett mutatni, büszkén lengettük a "kreációinkat" Annamari előtt.

Azt hiszem az utolsó napok voltak a legjobbak. Mikor a tizenkettedikesek elmondták, hogy a lányok és a fiúk közösen mutatkoznak be, csöppet dühös voltam (előző nap, meg azt mondták, hogy mindenkinek egyénileg kell bemutatkozni), de így, hogy már túl vagyok rajta, nagyon örülök neki. A bemutatkozó dalunk begyakorlása közben jól összeverődött a csapat és sosem gondolt barátokra is találtam a csörgő ritmusra rázása közben. A próbák alatt sokat nevtünk a bakikon meg az új ötleteken. Még privát előadást is tartottunk az ebédlőben, az étkező kisgyerekeknek. Tapsot ugyan nem kaptunk, de olyan kiguvadt szemekkel figyeltek minket, hogy szinte teljesen biztos vagyok benne, hogy értékelték, az evést ritmusosan aláfestő ricsajt.

Pénteken, mikor kijöttem a suliból nem is akartam arra gondolni, hogy este golyabál van. Már nem voltam annyira ideges, mint az elején és nem akartam, hogy kergessen a gondolat. Három bentlakó osztálytársamat fogadtam be aznapra és őszintén szólva bőven akadt más dolgunk az önmarcangolásnál. De az órák elszálltak és mi azon kaptuk magunkat, hogy négyen sietünk az UFF-ba, nagy, mexikói ruhánkban, természetesen csúcsforgalomban. Nem egy furcsa pillantást kaptunk az óriás tarka szoknyákra meg a furcsa blúzokra, de azt hiszem csak azért, mert otthon hagytuk, a "golyabálunk van, ne bámulj" táblánkat.

A műsor előtti negyed órában már senkinek nem volt ideje arra, gondolni, hogy milyen ideges, kivéve persze Petinek, akinek már szinte mindenki tudta a szövegét csak ő nem. És rögtön azután, hogy mindenki bocsánatot kért mindenkitől, mert olyan gonosz volt az elmúlt hetekben, elkezdődött a tánc. Mi tizenketten hátul elhatároztuk, hogy torkunk szakadtából fogunk ordítani, nem hozunk szégyent a sulira. Így is tettünk. Azt hiszem ez volt a teljes felszabadulás pillanata. Mikor felérünk a színpadra többnyire úgy voltam vele, hogy már minden mindegy. Nem akartam túldramatizálni a dolgot.

Jöttek az újabb és újabb próbák, de senki sem a győzelemért hajtott. Csak jól akartuk érezni magunkat.

Engem leginkább az lepett meg, ami akkor történt, mikor elhúzták a függőnyt és sötétség borult a színpadra. Én még sosem láttam golyabált a háttérből, csak a nézőtérrel és ez a tapasztalat nagyon érdekes volt. Az ember nem gyakran gondolkozik el azon, hogy, hogyan került oda az az asztal, csak elfogadja, mint tény, hogy ott van. De most láttam minden zűrzavart és csapatmunkát, ami a színpad mögött történt és lenyűgöző volt, szinte már harmonikusan hatott. Akkor jöttem rá, hogy miről beszélt a tesóm, mikor arra biztatott, hogy főgolya legyek. Egy rendkívüli gépezetnek lehettem egy kicsi, de ugyanakkor lényeges része.

FOLYTATÁS——>>

A díjazás alatt együtt és egymásért izgultunk. Mikor kimondták a nevemet a második helynél, nagyon boldog voltam. Most, hogy részt vehettem a teljes procedúrában, tudom, hogy a helyezés nem számít, de azért másodiknak lenni mégiscsak nagy öröm. A barátaim és a családom bebizonyították, hogy minden szeretetemet jogosan érdemlik ki. Egész idő alatt szurkoltak és a díjkiosztó után tömegesen ugrottak a nyakamba. Nem sok minden múlja felül a pillanatot amikor hallod, hogy anyukád és a legjobb barátaid sikítoznak a kedvedért.

Végtére is nagyon boldog vagyok, hogy főgolya lehettem. Ha valaki megkérdezné, hogy újra elvállalnám-e, a válaszom egy határozott igen. Nagyon sok mindent tanultam és gazdagodtam rengeteg tapasztalattal, miközben, el ne felejtsem, szuperjól éreztem magam.

Gyopi IX.A

Könyvajánló

XXI. századi bestseller: Katja Millay: A nyugalom tengere (The Sea of Tranquility)

Akét és fél évvel ezelőtti tragédia óta Nastya Kashnikov csupán az árnyéka régi önmagának. Másik városba költözik, elhatározva, hogy titokban tartja sötét múltját, és senkit sem enged közel magához. Terve azonban kudarcot vall, amikor azon kapja magát, hogy megmagyarázhatatlanul vonzza az egyetlen személy, aki ugyanolyan elszigetelt, mint ő maga: Josh

Bennett.

Josh története nem titok. Minden szerettét elveszítette, így tizenhét éves korára senkije sem maradt. Akinek a neve egyet jelent a halállal, azt mindenki igyekszik elkerülni. Nastya kivételével, akit nem riaszt el a fiú, sőt, előbb-utóbb élete minden területére bebocsátást nyer. Amiközben a kettőjük közti tagadhatatlan vonzalom egyre erősödik, Joshban felmerül a kérdés, vajon megtudja-e valaha is Nastya titkát – és hogy egyáltalán meg akarja-e tudni. Nastya, avagy Napsugár, ahogy Josh nevezi az-e akinek tűnik?

Minden kérdésre választ kapsz, ha elolvasod ezt az erőteljes és zseniálisan kidolgozott történetet egy magányos fiúról, egy érzelmileg sérülékeny lányról.

XIX. századi kötet: Charlotte Brontë (Curren Bell): Jane Eyre

A regény egy Jane Eyre nevű árva lány történetét meséli el. Jane kislány korát, felcseperedését és szerelmét Edward Rochester iránt. A mű első szám, első személyben van megírva, mindent Miss Eyre tekintetén keresztül ismer meg az olvasó.

A történet elragadó, mondhatni egy XIX. századi tündérmese: a nincstelen, és még csúnyácska 18-19 éves nevelőnőbe beleszeret Thornfield Hall urá, a munkaadója, Mr. Rochester (aki közel 40 éves). És az ifjú hölgy is viszonzza a férfi érzelmeit!

Azonban, amikor minden beteljesedni látszik egy tragédia elszakítja a szerelmeseket. Jane elszökik elhagyja Edwardot. Végül egy év, talán egy kicsit több idő, után Jane vissza tér a férfihez!

Kedvenc idézetem: „*Nem pára volt ez a szerelem, amelyet a napfény szétoszlat; nem is homokba rajzolt kép más, amelyet elmos az eső. Márványkőbe vésett név volt ez, amely csak a márvánnyal együtt enyészik el...*”

Jó olvasást mindenkinek!

Andrea XI.B

Egyenruha?!

Tavalyi tanévünk lezárásakor felvetődött a kérdés, miszerint sor kerül-e iskolánk egyenruházására. Bár kezdetben sokan pártolták az ötletet, melyet tükröz az is, hogy az diáktanács kezdeményezésére merült fel ezen kérdés, végső soron mégis megoszlottak a vélemények. A tanévnyitó szülői értekezleten sor került a szülők hivatalos tájékoztatására is, és az egyenruha teljes bemutatására, mely által hozzávetőleg a szülők 60%-a támogatja az ötletet. Viszont mára már javában megkezdődött az újabb tanév, a szavazás eldőlt, az egyenruha mégisincs kilátásban.

Szenvedőalanyként, saját jövőm iránti kíváncsiságom is hajtott, hogy kissé utána érdeklődjek a témában. Vass Imre testnevelés szakos tanár úr van feljogosítva arra, hogy részt vegyen az egyenruha megtervezésében, mivel sajnos az előző, diákok által megtervezett darab nem felelt meg a kritériumoknak. A tanár úr szerint pusztán csak az elegáns stílusa jelentette a problémát, mivel ő is azt a véleményt osztja, miszerint egy kényelmesebb ruha, például egy ingpóló jobban megfelelne. Jelenleg nem tudott ő maga se több információval szolgálni, hisz az egyenruha kérdés hivatalos lezárására egyelőre még csak tervezik a megbeszélést. Mivel ezen összeülésre leghamarabb néhány hét múlva kerülhet sor, következtetésképp azt is megállapíthatjuk, hogy az egyenruha bevezetésére is még jelentős időt kell várunk, melyet Imre tanár úr is alátámasztott, miszerint ebben a félévben nincs nagy remény a véghezvitelben.

Ezen csekélynyi információit megosztva velünk, ígérte, hogy amint döntés hozódik és több konkrétummal tud szolgálni, felkeresi az iskolaújság szerkesztőségét és ha máshol nem is, de itt valós tényekkel tájékoztatja a diákokat.

Hajnalka X.B

„Eladható-e” 13 ember tragédiája?

Avagy szegényes bulvárparódia az aradi vértanúkról

A történelem és megemlékezés mindig is fontos szerepet játszott életünkben, nincs ez az aradi vértanúkkal kapcsolatban sem másként. Viszont napjaink fiataljait eltekintve kezd a háttérbe szorulni. Mennyit is tudunk mi az aradi vértanúkkal kapcsolatban?

Az aradi vértanúk magyar honvédtisztek voltak, akiket a szabadságharc leverése után kivégeztek. Számszerint tizenhatan voltak, viszont a nemzeti emlékezet mégis a tizenhárom aradi vértanú elnevezést részesíti előnyben.

A szabadságharc alapján véve egy nagy esemény volt magyar történelmünkben, így az aradi vértanúkra is fontos megemlékeznünk. Sajnálattal szemlélhetjük, hogy ez a mostani években eléggé háttérbe szorul. Megemlékezést továbbra is szerveznek, viszont az embereket nem igazán köti le. Az újságok is minden évben, október 6-án, az évforduló napján cikkeznek róla, viszont mi csak megszokottan átfutjuk ezeket az írományokat. Talán ez egyaránt a média és a marketing világának köszönhető. Az aradi vértanúk nem számítanak friss hírnek, pletykának meg annál kevésbé. Éppen ezért egyre nehezebb „eladni” az újságokban ezt a témát. Talán a pletykálapok harsogó betűi, esetleg egy szaftos cím, rafináltabb átfogalmazás, más szemszög jobban rá tudná venni az olvasót arra, hogy egy kis időt szenteljen ennek a témának.

Ha az esemény nemcsak emlékezetünkben élne, hanem mai történés lenne, már a pletykálapok is lehozták volna. A kivégzést brutális meggyilkolásnak neveznék, több bekezdésben részletezve a felakasztott emberek fület tépő hörgését és a golyóhalál kegyetlenségét. A címben talán piszkos 12+1-nek neveznék őket, vagy egyenesen piszkos 13-nak.

A migráns helyzet aktualitását tekintve, biztosan említésre kerülne, hogy a vértanúk közül öten nem magyar nemzetiségűek voltak, egyenesen bevándorlónak neveznék őket. Talán, ha az esemény ezen részét nézzük, igazán felkelthetné a figyelmünket. Természetesen a pénzügyiek sem maradhatnak szóval hagyás nélkül, az anyagi háttérrel tisztázatlannak tekintenék, amely újabb találgatásokra adhatna okot. Ezen szempontokat figyelembe véve, ebből a történetből remekül megélhetne egy bulvárlap.

Tisztázatlan oknak lehetne élni, hogy mégis Kossuth Lajos, avagy kedveltebb bulváros elnevezésben Kossuth „döntsükmegahatalmat” Lajos, hogyan nem szerepel a vértanúk között. Ha a hír aktuális lenne, biztosan híre menne annak, hogy a főfelbújtó különös Fülöp-szigeteki bankszámlával rendelkezik, amelyen elég pénze van ahhoz, hogy örökre köddé válhasson. Ám, az olvasókat megnyugtatva Kossuth Lajos nem vált köddé, szép hosszú életet megélt, 91 éves korában hunyt el.

Nem tudhatjuk, hogy ezen eseményt ma nemzetközi terroristahálózat támadásának vélnénk vagy gyászolnánk. Azt viszont leszögezem, hogy véleményem szerint ez egy igenis fontos esemény, viszont az tény, hogy nem szentelünk neki elég figyelmet. Úgy gondolom ebben a legnagyobb szerepet az játssza, hogy már nem jelent újdonságot. Továbbá nagyon is tisztelem ezt a témát, a szabadságharc szellemiségét, csupán a két korszak közti különbségek miatt fogalmaztam meg ilyen banális „újdonságokat”.

Zsuzsa X.B

Színház ajánló

Az agybaj...nagy baj, és hülyeségre nincs orvosság

(Avagy Tóték életének egy kis részlete)

A „Tóték” egy jól kidolgozott tragikomédia, a Tomcsa Sándor színház színésztársulatának előadásában. Bár voltak pillanatok, amiket a néző elunhatott egy kissé, mégis a végeredmény - az élmény, amit a darab a nézőben okozott- magáért beszél.

A „Tóték” Örkény István azonos című regénye alapján van megrendezve.

A történet nagyon egyszerű! A négy tagú család, a szülők, egy fiú és egy lány gyermek, tekinthetők a főszereplőknek, még akkor is, ha a família negyedik tagja, a fiú gyerek nincs jelen a cselekmény alatt, mert katona. Az ötödik személy, aki szintén főszereplőnek számít, az nem más, mint Varró őrnagy, Tót Gyula egyik felettese.

Az őrnagy azért megy Tótékhoz, mert a háború borzalmi megzavarták elméjét és pihe-nésre van szüksége.

Két hetet tölt el a férfi a családnál, ezalatt örületbe kergeti Tót Lajost, a család fejét, magába bolondítja, teljesen akaratlanul, Ágikát, Gyula húgát, érdekes módon egyedül a háziasszony, Mariska marad érzéketlen az őrnaggal szemben. A két hét alatt semmi abnormális nem történik, hacsak az őrnagy új-hobbiját nem tekintjük annak... a doboz hajtogatást. Ő ebben az unalmas, rutin munkában nyer megnyugvást, a házigazda legnagyobb bánatára. És ennek az egyhangú munkának lesz a bójtje a család apa megbolondulása.

A sztori csattanóra végződik!

De mivel nem szándékozom spoilerezni, kedves Olvasóm, ezért ajánlom, ha nem nagyolod az olvasást tekintsd meg városunk színházában, ha meg szeretsz olvasni, akkor merülj el kis idilli falu világában, Mátraszentannán! Nincs más dolgod csak egy kis időt szánni a megnézésére, avagy elolvasására!

Andi XI.B

Egy Kilencedikes beszámolója

Új iskola, más tanárok, ismeretlen osztálytársak. Általában ezekkel a tényezőkkel indul egy kilencedikes középiskolai élete. Nincs ez másképpen a Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégiumban sem.

Ötödik óta ide szeretnék járni, más iskola szóba se jöhetett. Megfogott a sokszínűsége és a közösség összetartása. Ami viszont leginkább tetszett az, hogy a diákoknak lehetőségük van kibontakozni a sokféle tevékenység által.

Az első benyomásom az volt, hogy „Hű, mekkora ez az iskola!” Azt gondoltam, hogy itt biztosan eltévedek, és most egy hónap után úgy tűnik, mintha egész életemben ide jártam volna. Attól féltem leginkább, hogy a közösség nem fogad be vagy úgy gondolják, nem illek ide, de kellemeset kellett csalódnom. Szeretek itt lenni, jó érzés tudni, hogy tartozok valahová.

Ennyi idő alatt a tanárokról is kialakult egy-egy rövid vélemény, mint mindenkinek. Úgy hittem, hogy nagyon nehéz lesz megtanulni azt a sok leckét, jól is gondoltam, bár igazán tűrhető. A legnehezebb az időbeosztás. Túl sok a tevékenység, amiben részt szeretnék venni és így alig marad szabadidőm. Nagyon megkapóak a különböző tevékenységek, biztosan mindenki talál kedvére valót.

Az egész iskolában az a legjobb, hogy nagyon könnyű ide beilleszkedni és szerintem ez az egyik legfontosabb dolog. Igazán lenyűgözött az itteni légkör és szerintem örömmel fogom eltölteni itt az elkövetkező négy évet.

Betti IX.B

Film ajánló

Algériai napok

Ce que le jour doit à la nuit (2012)

Az Alexander Arcady rendezte film középpontjában a fiatal Younest áll. Algériában járunk az 1930-as években: az ország forrong, az arab őslakosok le akarják magukról dobni a francia fennhatóság igáját.

Younest egy szegény arab család sarja, ám amikor egy szerencsétlenség következtében családja mély nyomorba süllyed, édesapja gazdag nagybátyja gondjaira bízva a kisfiút. Younest előtt ezernyi lehetőség ajtaja megnyílik, és Jonasként kezdi el élni mindennapjait, miközben a meghasonlás kísérti. Gyermekszerelm alakul ki közöttük és a kis Émilie között, ám amikor a családnak el kell hagynia Oran városát elszakadnak egymástól. Rio Saladoban örökös barátságokat köt és egy boldog gyermekkorban lesz része. Tizenhárom év elteltével, azonban ismét felbukkan Émilie.

Ha létezik igaz szerelem, akkor a két fiatal egyszerre a legszerencsésebb és a legbalszerencsésebb párok közé tartozik: egy ballépés, egy hallgatás, egy ígéret és egy polgárháború dönti romba és élteti egyszerre a szereplőket. Az *Algériai napok* egy olyan film, amely egyedi a maga nemében: a nézők eleve nébe talál, olyan kérdéseket és érzelmeket ébreszt, amikkel nem feltétlen bíbelődik az átlag ember. Élménye hosszú órákon keresztül képes árnyékként kísértetni, mint a tündérmese és fémes valóság finom ötvözete.

Heni XI.B

URHO ...; FINNORSZÁG ELNÖKE VOLT (1900-1986)	1/1	A NAGYTAVAK EGYIKE	ILYEN ÓRA IS VAN	KICSINYÍTŐ KÉPZŐ	3/1	▼	NÉPES ÁZSIAI ÁLLAM FÉLBE!	TILTÓSZÓ	RENDELTEN EMBER-TÖMEG	▼	CELSIUS NYÁRI FÜRDŐHELY	A HÁTÁRA ÚT	▼	TÁRGYRAG	GUBÓS NÖVÉNY SOMOGYI HELYSÉG	▼	ERIC CLAPTON HANGSZERE	ESŐ JELZŐJE LEHET
UJJONG									KÉTES! SVÉD EGYETEMI VÁROS			KERESZTÜLMETSZŐ						
JÓL TAGOLT ÖBLÖS TENGERPART							KÜLÖNBÖZÉS KABULI LAKOSOK							AMELY SZEMÉLYEN FOGHUS				
KÉRDŐ SZÓCSKA			NŐI BECENÉV					KÖLTŐ V. (IDA) VERDI OPERÁJA				EURÓPAI NÉP V. BALKEZES				UP ... DATE; DIVATOS TALÁL		
	N				I													
1/2	Y	FORRASZTÓFÉM BELSŐ SZERV					GRAHAM ...; ÍRÓ CSAK, NÉMETÜL						FLANDRIA FOLYÓ PARKOLÓ JELE					ARRA A HELYRE DOB
KUTYA SZÓPÓTLÓ SZÓ			NŐI LAKOSZTÁLY INDIÁBAN						DESKTOP PUBLISHING, R. DÍSZ					ZLOTY, RÖVIDEN KELETI KÖZSÉG			CSOKONAI MŰZSÁJA	
			CZUCZOR GERGELY ÍRÓI ÁLNEVE		BALKÁNI FOLYÓ TÁRSASTÁNC				STÍLUS, ELAVULT SZÓVAL		ELEKTROKON JELE		OLASZ NÉVELŐ ÓKORI NÉP			FÉL HOLD! SKÓT TÁNC		
2	E												DICS-FÉNY ÁLLATKERT					
TONNA		AROMÁS ITAL RITKA NŐI NÉV					KIRÁLYI, RÖVIDEN NYUGAT				ISMERET ÁGA KETTŐS BETŰ					PRINCIPIUM MORZSEJEL		
HÁROM, OLASZUL				AZONOS MÁSSALHANGZÓK FRISS			KÖLYKEZIK	HÁZTETŐT KÉSZÍT IDŐS						SZÍNÜLTIG				
UTÓIRAT, RÖVIDEN				3/2														Z
DÁNIA AUTÓJELE		SKÁLAHANG A MOSELBE ÖMLIK					EHHEZ HASONLÓ LÍRA				UGYAN, DEHOGY! KIS NIKANDER							
... ANYÓ; PEERGYINT ANYJA					1/32 FONT ... GIBSON					NÉMA NÉMA! MAGA UTÁN HÚZ								
TROMBITAHANG			MERLE REGÉNYE KIÜTÉS JELE															
ARRA A HELYRE MÁZOL							HOSSZÚ IDEIG											
ERKEL FERENC OPERÁJA								MARIE-JOSÉ ...; SZINÉSZNŐ										

Egy kis vicc

Az iskolába különleges dolgokat kell vinni a gyerekeknek. Kérdezi a tanítónéni Pistikét:

- Te mit hoztál?
- Én egy aranykarkötőt hoztam.
- És mit mondott apukád mikor elhoztad?
- Hát, hogy ha valami baja lesz akkor letépi a fejem!
- Hát te, Zolika, te mit hoztál?
- Én egy antik faliórát hoztam.
- És apukád mit mondott mikor elhoztad?
- Hát azt, hogy ha valami baja lesz akkor kitepi a kezeimet és a hátamba szurkálja!
- És te, Móricka te mit hoztál?
- Én egy lélegeztetőgépet!
- És apukád mit mondott amikor elhoztad?
- Azt, hogy Arhhhhhk-rrrrrrhöööörrr!

- Móricka! Mondd, mi lesz belőled, ha ennyit hazudozol?
- Politikus!

Szerkesztőség:

Imre Krisztián
Csoma Zsuzsa
Demeter Hajnalka
Székely Betti
Ágoston Gyopár
Pap Andrea
Bobric Henrietta
Ágoston Noémi

Ha ötleteitek vannak az újsággal kapcsolatosan, vagy hogy mik jelenjenek meg az újságba nyugodtan keresset fel minket.